Лев Можайски

ВОЛФ МЕСИНГ

ЛИЧНИЯТ ПРОРОК НА СТАЛИН

„Не четете само историята, четете биографии, защото те са това, което е животът, но без теорията“.

Бенджамин Дизраели,
писател

Издателство
ПАРИТЕТ

Волф Месинг
Личният пророк на Сталин

Автор *Лев Можайски*
Превод *Лиляна Мандаджиева*

Издателство „Паритет“, София
224 стр.

Велик телепат или обикновен шарлатанин, пророк или наместник на Сатаната? Кой е Волф Месинг?

Волф Месинг става известен благодарение на уникалните си способности да чете мисли, да предвижда съдбата на хората и точно да предсказва исторически събития. В средата на 1943 г. той назовава точната дата на края на Втората световна война. Много преди смъртта на Сталин разгадава месеца и годината на смъртта му. И накрая той може да вижда със затворени очи, но и да чете мислите на хората. Тогава, както и сега има хора, които вярват, че съдбата го е надарила с божествен дар, други виждат дяволско проклятие в нереалните му способности. В тази книга авторът прави опит да хвърли светлина върху една от най-мистериозните фигури на 20-ти век.

Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена, в каквато и да е форма, без писменото разрешение на притежателя на авторските права.

ISBN 978-619-153-615-3

Съдържание

НЕОБИКНОВЕНА ДАРБА 7
Лунни срещи 7
„Ти не си като другите“ 16
Берлин, професор Абел и брадата
Мадам 27
Гастроли в Австрия и среща
с Айнщайн и Фройд 38

В НАВЕЧЕРИЕТО НА ВТОРАТА СВЕТОВНА . 53
Запознанство с Ерих Ханусен 53
Едно съдбоносно предсказание
и живот в немилост 59
Бягство към Страната на Съветите 71
Отвличане и среща със Сталин 79
Начало на войната и сбъдване
на още едно пророчество 94
Месинг слага край на публичните
предсказания 111

СЛЕДВОЕННИ ГОДИНИ 118
Късен брак и ранна загуба
на любимата 118
Времето след смъртта на Сталин 129
С хипноза срещу болестите 134

Неформалното общуване
с кръщелника 139
Истрински седянки 153
Месинг и шахматът 158

ПСИХОПАТ, А НЕ ПРОРОК 162
Приятели, есперанто и изяви
пред пресата 162
Заслужил артист на РСФСР 177
Извън сцената 182
Последни дни преди края 188
„Мозък като всеки друг“ 201

Важни дати от живота и дейността
на Волф Месинг (1899–1974) 206
Митове и истини за Месинг 214
Месинг в киното и телевизията 219

„Няма непонятни неща. Има само такива, които засега не са очевидни за нас.“

* * *

„Хипнозата е опасно оръжие. Точно като енергията на атома, тя трябва да се използва разумно.“

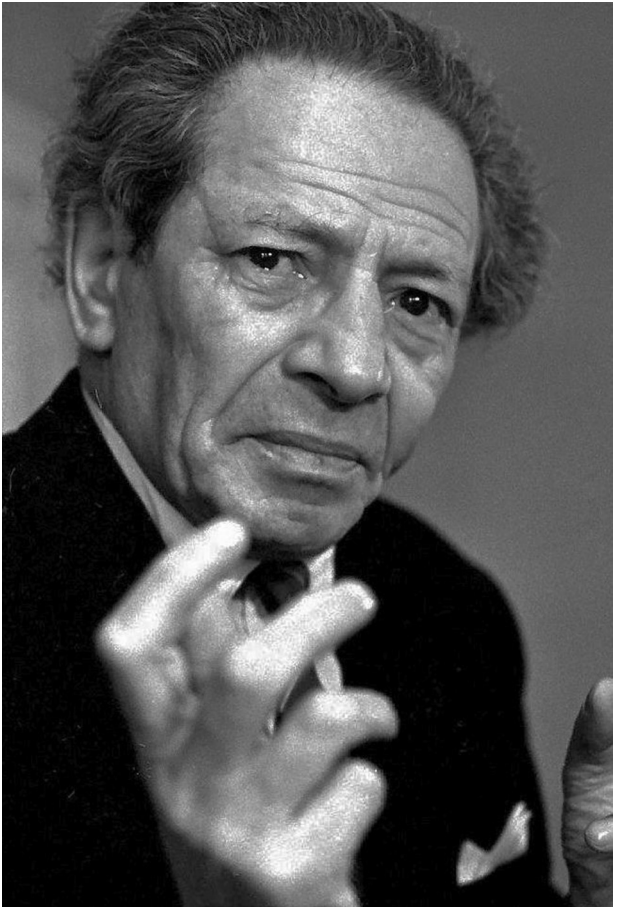
* * *

„Да, предвиждането на бъдещето, не научното предвиждане, а интуитивното предвиждане съществува. Необяснимо е? Да, с нашето неясно разбиране за същността на времето, връзката му с пространството, взаимовръзките на миналото, настоящето и бъдещето, то е необяснимо.“

* * *

„Никоя от моите способности не ми дава специални предимства. Освен ако, разбира се, собственикът им не е честен човек и не възнамерява да използва уменията си за лична изгода, измама или престъпления. Но и в този случай той няма да постигне успех, защото накрая ще бъде разкрит и най-просто казано наказан... Определено! Така че не завиждайте!“

Волф Месинг

Волф Месинг

НЕОБИКНОВЕНА ДАРБА

„Все още не е напълно разгадано какво се случва в сянката.“

Едгар Алън По

Лунни срещи

На 10 септември 1899 г. в Гура-Калвария, близо до Варшава, в семейството на полски евреи се ражда първото им дете, което нарекли Волф. Странното име на Гура-Калвария идва от библейската Голгота, която се намира в Израел.

Впоследствие в записките си, особено в автобиографичната повест „За мен самия“, Волф Месинг си спомня за родните места и за детството си без особена любов и нежност. Това е разбираемо: постоянен труд върху малко парче земя, взето под аренда от баща му и вечен недоимък... Цялото семейство, от мало до голямо, прекарва дните си в усилен труд. Тъй като Волф е най-големият син, на него се пада по-голяма част от задълженията,

отредени на децата. Той трябва, дишайки отровните изпарения, заедно с баща си да пръска лозето и овощните дървета, да полива, да копае, да събира реколтата и да я продава на пазара. И, не дай Боже, в някакъв момент да се оплаче от умора, глад или жажда! Суровият нрав на баща му – Герши, наричан Хаим Босия, бил известен на всички. За най-малкото провинение или недоволство – бой с пръчки! Еднообразният и скучен живот сред доста религиозните роднини и съселяни е изпълнен единствено с борба за парчето хляб и за оцеляване. В семейство Месинг всички треперели пред Герши, но още повече – пред суровия, справедлив и всемогъщ Господ Бог. От него се боял дори коравосърдечният баща! Затова не е учудващо, че Волф и братята му били набожни, чувствителни, впечатлителни, но и доста изнервени деца. Волф бил съвсем обикновено дете, не създавал особени грижи на родителите си, но от малък проявявал някои нетипични странности. В ясни лунни нощи, когато всички заспивали, той ставал от постелята си и без да отваря очи се приближавал до прозореца. *„Каква красива Луна! А на нея колко интересни неща са нарисувани! Ех, да можеше да се узнае! А още по-добре*

щеше да бъде, ако тя самата разкаже за това и въобще да си поговори с мен!“

След това Волф спокойно се връщал в леглото. Това продължило известно време и накрая мислите на момчето, по някакъв неведом за науката начин, сякаш били „чути“ от любимото му нощно светило. Веднъж, когато се приближил до прозореца, спейки, той усетил (или поне така му се сторило) как тънък син лъч, отделил се от Луната, проникнал в лявото му слепоочие. Това не само, че не било болезнено, напротив – било приятно и вълнуващо. А след това... тихо започнали да се леят думи, подобни на ромоленето на ручей, които той възприемал не с ушите си, а по различен начин. Разбира се, малкият лунатик не бил в състояние да разбере всичко това, но за целия си следващ живот запомнил изреченото: *„Ти не си като другите. В теб е заложена огромна сила, но трябва много да се потрудиш... А ние, всичките обитатели на небето, ще ти помагаме...“.*

Специалистите в областта на психологията навярно биха казали, че в мозъка на детето е била вложена някаква програма или код, който по никакъв начин не може да бъде премахнат. И е напълно възможно! Но както и да

е било, нощните беседи толкова омагьосвали малкото момче, че с течение на времето той се научил да отговаря на светилото, да влиза в диалог с него, без да се буди. На сутринта нищо не си спомнял за случилото се през нощта. Не се знае колко са щели да продължат „лунните свиждания“, ако една нощ баща му не го забелязал как стои до прозореца, вслушващ се в тишината.

– Волф, защо стоиш там? Бързо лягай в леглото!

Но момчето не го чувало и не реагирало.

– Сега ще ти дам да разбереш, келеш с келеш – избухнал Герши. Той без малко да пусне в действие пръчката, когато събудена от шума майка му се притекла на помощ.

– Какво ти е, сине, защо не спиш? Боли ли те нещо?

Но като видяла, че очите му са затворени, а на устните му е изписана замечтана усмивка, тя всичко разбрала.

– Той е лунатик. Не му викай, че ще го разбудиш и ще му навлечеш беда, – обърнала се добродушната жена към съпруга си.

На сутринта родителите заразпитвали Волф с кого е говорил насън и на кого се е усмихвал, но той отговорил, че нищо не помни.

Сомнамбулизмът или както още го наричат лунатизмът и ходенето насън обаче не е безобидна работа. Ако бъде разбуден разхождащ се спящ човек, той може да умре от уплах. Затова родителите започнали да обмислят как меко и ненатрапчиво да отучат сина си от ставането нощем. Накрая бил намерен изход от положението: за през нощта те започнали да слагат на пода до кревата леген със студена вода. Щом босите му крака цопнели във водата, той незабавно се събуждал, а понякога Волф се спъвал в легена, губел равновесие и отново се събуждал. След дълги усилия лунатизмът му завинаги останал в миналото.

Главата на семейството непрекъснато бил недоволен от големия си син, от това как работи и от това, че непрекъснато се оплаквал, че е гладен или жаден. Вечер семейството сядало около масата, за да сподели оскъдната вечеря, а деспотичният мъж не спирал да гълчи жена си и Волф, като често удрял с юмрук по масата:

– Бог всичко вижда, вижда че вие се трудите недостатъчно, влагате малко в работата. А ти, малък лентяй, само се опитай да отвориш

дума за ядене по време на работа! Дано Бог да те...

Но внезапно гневната тирада била прекъсната от плахия глас на детето:

– Тате, не викай! Знаеш ли, че кравата утре ще умре.

– Ти съвсем полудя? Нищо ѝ няма! – и в яростта си замахнал да удари сина си.

На другия ден обаче, малко след залез, добичето предало богу дух, без видими причини. Никой не обърнал внимание на думите на Волф от предната вечер, сметнали случката за съвпадение.

Един ден, приготвяйки се както винаги за работа, Волф застанал до прозореца, зад който едва-едва се зазорявало. Внезапно момчето усетило лъч светлина и тихо прошумоляване. От унеса му го извела неочаквана плесница зад врата и виковете на баща му, че отново безделничи. Сякаш току-що събуден, Волф казал, че след два дни къщата на съседа им Йоахим ще изгори. Баща му още повече се ядосал и го заплашил, че ако не престане с празните приказки, че го опердаши...

След два дни домът на съседа изгорял, но улисани в ежедневни грижи родителите на Волф отново не обърнали внимание на ду-

мите му. Всички мислели и работели, за да не умрат от глад и честно да служат на Бог. Семейството стриктно посещавало службите в синагогата и заедно учели наизуст Талмуда и Тората. Време за странности и чудати случки не им оставало, в това число и тези на собственото им дете. Още повече, че в селцето Гура-Калвария набожните селяни не вярвали на ясновидци, пророци и магове. Те смятали, че подобни вярвания не са достойни за честните полски евреи. Самият Волф също не осъзнавал странната си дарбата си, докато един ден се наложило да посети баба си. Тя живеела далече и той трябвало да пътува с влак сам, тъй като родителите му не можели да оставят работата си и поверили Волф на две възрастни техни съселянки.

– Бъди послушен, защото злият контрольор, ще те набута в чувала и ще те изхвърли от влака – заплашил бащата сина си.

Докато пътували, двете жени задрямали, а момчето естествено забравило за заплахите на баща си, станал от мястото си и започнал да тича насам-натам из вагона, представяйки си, че е собственик на влака и може да прави каквото си иска. Естествено, не след дълго се появил контрольорът.

Волф Месинг като млад

В уплахата си момчето се скрило в преддверието на вагона, но контрольорът го забелязал:

– Какво правиш тук? Тук не е за малки деца, отивай във вагона!

„Тате не е прав – помислил си Волф. – Този човек изобщо не е зъл." И внезапно, под влиянието на непонятни до този момент за него чувства, започнал да изпраща „на ум" свои мисли до контрольора: „Влакът е спрял, излез от него... Влакът стои, иди да се разходиш..." – и мъжът, без да бърза, с уверени движения отворил вратата и стъпил на стъпалото на вагона, а влакът се движел с пълен ход. Смаяното момче се сковало от ужас и няколко минути стояло в преддверието на вагона, без да може да разбере какво се е случило. Повече от всичко го вълнувала не толкова съдбата на нещастния човек, колкото осветлилото го по такъв жесток начин разбиране, че той „може това", защото „не е като другите".